

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

8. Eiusdem sententiæ nostræ firmæ à ratione probationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

CERTAMEN VIII.

Eiusdem sententia nostræ firmæ à ratione probationes.

1. Ratio prima est contingentium futurorum sub conditione à Deo reuelationibus factis desumitur. Si enim ea determinatæ & certo non nosset, non solum ea, quæ neciret temeritatis vitio, & mendacij periculo dice- ressed ea etiam, quæ coniecturaliter tantum, seu quorum solum probabilitatem cognosceret, non autem omnino certo præficeret iudicio ipsius de reuelatis determinate falsum subelle posset: cuius coniecturali, & probabili iudicio. Vnde non solum fidei nostræ firmitas labaretur temeritatis etiam, & mendacij periculo loqueretur, cum aliter, ac asserbat, res se habere possent. Secunda ratio: Deus potest nostrarum omnium opinionum lites dirimere, atque de eis, vtræ earum determinate vera sit iudicare, & inrefragabilem ferre sententiam: ergo certissime scit, quid determinate verum sit ex eis omnibus, quæ probabiliter discurrentes asserimus, vel negamus. Patet Consequenter: Cum enim iudicij veritas in eo stet, vt ita in se- ipsis obiecta sint, sicut esse iudicantur, nequit de opinione quavis, vtrum determinatæ vera sit, vel falsa iudicium certum haberi, etiamque ferri sententia, nisi à certo cognoscente, & iudicante, ita se determinatæ habere, vel non habere obiectum, sicut ab opinante determinatæ putatur, se habere, vel non habere. Tum sic: alit de contingentibus conditionatæ futuri homines frequentissime iudicamus determinatæ fore, vel non fore: ergo vtræ eorum opinio de conditionatis illis vera sit, Deus certo, & infallibiliter cognoscit: ac proinde, & certo cognoscit determinatæ contin- gentia conditionatæ futura, vel non futura. Subsumptum tam in practico, quàm in pure speculatiuo patet experi- tia quotidiana: quotidie probabiliter coniectamur mode- stum, ac virtutis studiosum iuuenem, si cum graui, pioque aliquo Religioso habeat necessitudinem religionem in- gressum: alii alios notum appetitorem si in arcem di- uinis apertam incidat futurum: puerum huius, vel illius indolis daturum studiis operam vel non daturum: in spe- culatiuis exemplum esto celeberrimis inter Thomistas omnes Dominicanæ, & Iesuiticæ nostræ scholæ cum schola Do- ctoris subtilis controuersia illa: *An Adam non perierit, Christus veniret?* In qua venturum schola vtræque Tho- mistica determinatæ opinatiue negat: Scotica, opinatiue etiam, venturum determinatæ affirmat: ac subinde alte- rata de contingentibus, etiam decretis diuinis, conditio- nate futuri determinatæ opinatur.

2. Tertia ratio: quia circa omnia nostra dubia de contingentibus conditionatæ futuri ritè, recteque possumus Deum consulere: sicut David, & alij in lege veteri consulerunt, pieque quotidie à Christianis Deus de eis consulitur, & rogatur: vt si matrimonium, de quo agitur, vel in religionem, ad quam inclinamur, ingressus ruinæ occasio nobis est futura: vel matrimonium, vel religio- nis ingressus à nobis auertat: quod si quis de his Deum minime consulendum, orandumque diceret, malè ipsius fides audiret, maleque ipse à fidei quæsitibus accipe- retur: maior siquidem pietate, & vilitate de contingen- tibus conditionatæ futuri, quam de futuris absolute Deus consulitur, & oratur. Horum enim sciendorum cupido, vana plerumque curiositas esse potest: ac verò conditio- natarum contingentium cognitio de nostris actionibus deliberationi maturæ, quam maxime semper insecuitur: atque adeo prudentes, sapienterque omnes omni arte quid futurum sit, si hoc, vel illud eligant, aut aggre- diantur, indagare videmus, priusquam opus aggredian- tur. Et tandem cum similes eiusmodi conditionatis con- tingentibus consultationes, & orationes ad Deum à San- ctissimis Patriarchis, & Prophetis in lege veteri sint ha- bitæ, eorumque votis Deus annuerit, ac quid determi- nate futurum sit, responderit, eas imprudentiæ, vanita- tis, & superstitionis inculcare temerarium & erroneum esse: Atqui si Deus certo, quid determinatæ sub eis con-

ditionibus futurum conditionatæ erat, nesciret, impru- denter, vane, & superstitiosè consuleretur, orareturque à nobis: ergo Deus certo scit, quid determinatæ sub eis conditionibus futurum subsumptum probatur: quia de euentu determinatæ sub eis conditionibus contingenter fu- turo Deus consulitur, & oratur à nobis de vtroque dubi- tantibus, vtrum ex eis futurum sub eis conditionibus sit: cum dubij de eo sumus, nec de alterius determinatæ fu- turatione securi: ac consulere eam, qui futurum ex vtro- que determinatæ certo nesciat, vt securi de eo reddamur cauti, imprudens, vanum, & superstitiosum est: ergo Deus certo scit, quid determinatæ sub eis conditionibus sit conditionatæ futurum. Confirmatur ex omnium, non fideliū modo, sed ethnicorum itato, atque insito, & na- turæ congenito iudicio. Omnis quippe, etiam idolola- trarum, natio, quibus, falsò etiam diuinitatem deferrebant, Deos de euentibus contingentibus conditionatis consule- re, antequam bellum, aut grande aliquid aggrederentur, consuevit: vt si bonum ipsis determinatæ fore responde- rent, executioni mandarent: sin secus abfisterent, nullo- que alio magis damones suam apud idololatrias diuinita- tem ambiebant, atque venditabant, quam de alterius de- terminatæ partis, simulata diuinatione.

3. Quarta ratio à priori: quia (vnde cumque ea con- sistat contingentis futuri, quod nunc minime disputa- mus) futurum contingens conditionatum sufficientem habet veritatem obiectiuam, siue cognoscibilitatem ad terminandam veram de ipso cognitionem (esto: non ha- beat ad determinandam quod valde diuersum, & d. se- quenti examinandum esse, quæstionis præfatione monui- mus) ergo à Deo cognoscitur conditionatæ, & determi- nate in se fore potius, quam non fore: ergo cognoscitur certo, & infallibiliter fore determinatæ: siquidem co- gnitio non certa, neque infallibilis veritatis, siue obiecti cuiusque Deo indigna est, & impossibilis. Prima conse- quentia est legitima: quia, cum Deus omniscius ex fide, & naturali ratione certissime sit, eius scientia ad omnem veritatem obiectiuam, siue ad omnem vere cognoscibile necessario extenditur. Antecedens primum solummodo restat probandum. Id autem probatur facile. Primò: quia, si futurum contingens conditionatum determinatæ verum ex parte obiecti non est, nullamque habet ex parte sui cognoscibilitatem, siue capaciter terminandi veram de ipso cognitionem, stulte homines prudentes, & inaniter sine ad statum sibi, vel suis eligendum, siue ad contractus inuendos, siue ad mittendos liberos studij gra- tia in academias, ad militiamve, aut officio applicandos prius ex eorum genio, & aliis rerum circumstantiis quid, si aliquid ex eis faciant, euenturum sit discurrunt, & coniectantur: prudentiores, peritioresque de eis condi- tionatis euentibus consulunt, iudicium explorant, & expectant: eoque inanius, & stolidius, quò sapientio- res, & prudentiores sunt, se homines gerunt. Hi quip- pe studio maiori, atque impensiori cura per se, & per alios eiusmodi conditionatos euentus inuestigare, præ- sagire, ac perscrutari conantur, quam iudiciores: qui- bus longè melius scire deberent, irritò se ea indagare, quæ, quia nec veritatem obiectiuam in se, neque co- gnoscibilitatem, seu capaciter habent, vt verè co- gnoscantur, dum ea cognoscere conantur, conantur in impossibile.

4. Probatur secundo antecedens: quia hominum iu- dicia circa eiusmodi euentus contingentes conditionatos positiuos, vel negatiuos è personarum genis, studiis, in- clinationibus, & aliis circumstantiis perpenis, ac penetra- tis deducta reuera omnium sententia probabilia sunt: ergo contingentes illi euentus conditionati, siue positiui, siue negatiui, obiectiuam veritatem, & cognoscibilitatem, & aptitudinem, vt verè cognoscantur, ac veram terminet co- gnitionem omnium hominum iudicio, & sententia habent. Probatur consequentia: quia iudicium de eo, quod, nec obiectiue est verum in se, nec secundum se vere vquam cognoscibile seu veri iudicij terminatum essentia sua falsum est: iudicium autem essentia sua falsum essentia etiam sua est improbabile: quod autem iudicium de eiusmodi conditionatis contingentibus, si obiectiuam ve- ritatem non habeant essentia sua falsum sit, facile proba- tur: quia iudicium de illis cum suo obiecto conformari nulloquam potest, quod est essentia sua falsum iudicium, esse

Gg 2 alioqui,

alioqui, si conformari cum illo posset, & illud veritatem obiectivam, & cognoscibilitatem, seu aptitudinem, & capacitatem haberet terminandi secundum se iudicium verum: quod solum de eo obiecto conditionato contingenti antecedens, quod probamus, assererebatur. Confirmatur contra Dominicanos hos videntissime argumentum hoc. Ipsi enim Deo horum conditionatorum contingentium scientiam coniecturalem probabilem, & moraliter certam, & infallibilem satis absurde concedunt: quia, quando physice, ac metaphysice certa, & infallibilis eorum scientia non est, absolute, & simpliciter fallibilis, & incerta est, sed ea indignitate scientie huius coniecturalis probabilis, & moraliter etiam ceteræ, & infallibilis omnia: ex eius tamen admissione veritas obiectiva conditionati contingentis, eiusque vera cognoscibilitas, & aptitudo terminandi iudicium verum videntius argumento proximè facto convincitur, ea siquidem obiectiva veritate à contingenti conditionato sublata, iudicium de eo omne essentia sua falsum est, & probabilitati proinde omni nedum morali sui certitudine & infallibilitati repugnans.

5. Tertiò idem antecedens ostenditur: quia ex hac propositione: *Petrus cum hac vocatione* (& reliquis, quæ ad absolutum consensum præcedere absolute volueris, de quibus nulla nunc quaestio) *absolute consentit*, inferitur necessario, & inevitabiliter hæc propositio prima: ergo, *si hac vocatione* (& reliquis, quæ volueris) *Petrus vocetur consentit*: ergo, si illa absoluta propositio prima vera, ut potest, de facto sit, secunda item hæc vera erit. Patet extrema hæc consequentia: nam ex vero non, nisi verum, inferri legitimam consequentiam potest: atqui propositio secunda per bonam illam consequentiam deducta conditionalis propositio est de obiecto conditionato contingenti: ergo propositio de obiecto contingenti conditionato est, esse vera potest vera: ergo contingens conditionatum est vero iudicio cognoscibile, atque terminativum veræ cognitionis, ac subinde veritatem obiectivam in se habet. Duæ consequentiæ postremæ inevitabiles etiam sunt: quare ex toto hoc argumento solum antecedens primum demonstrandum restat in hunc modum: quia ex statu absoluto rerum purificata, seu posita absolute conditione ad statum eorum absolute, & è contra mutuo valet, etque inevitabilis, & necessaria consequentia. Unde, quia lucente absolute Sole, dies absolute est, certò valet ex sole suspensè, & in hypothese posito ad diem sub eius conditione futurum: ergo, *si sol lucret, dies est*, & ex conditionalis hac propositione pro antecedenti posita, & purificatione conditionis eius, irrefragabiliter deducitur, diem absolute esse, in hunc modum: *Sol lucret, ergo dies est*: imò nullo aptiori, efficaciorique medio probatur, probative visum potest, veram, fallacive conditionalem fuisse, quam ex comperta positione, vel non positione effectus absolute, purificata conditione: ac proinde ex deprehensa veritate, vel falsitate propositionis absolute conditionate veritas, vel falsitas, & in hac quidem mutua legitima illatione à conditionali propositione ad absolutam, & absoluta ad conditionalem illat. vis tota syllogismi hypothetici conditionati. Cum enim ab opposito consequentis ad oppositum antecedentis valeat consequentia, si purificata conditione, deficit absoluta existentia rei sub illa conditione futuræ, ac subinde illata de eius absoluta existentia propositionis, ab huius negatione ad conditionati antecedentis negationem consequentia tenebit. Cum autem conditionati syllogismi hypothetici forma concludendi legitima sit, cuiusque materię propositionum, siue de necessario, siue de contingenti obiecto æqua efficacia concludit.

6. Quarta ratio idem antecedens simul confirmat. Si ponatur conditio, & quæcumque velis, hypothese complere, ac prærequiri (de quibus nihil modo, ut dixi) non potest non poni alterum extremum contradictionis: quia impossibile est in casu, aut hypothese villa, nec rem, nec eius contradictorium esse: seu idem nec esse, nec non esse, quod est impossibile, & chimericum: quare nec sub villa vera, ac non chimerica hypothese eius repugnantia miscere, aut cicurari poterit, ut sub ea sit absolute possibilis. Confirmatur ea impossibilitas sub hypothese villa. Æque enim pugnat cum eo principio: Idem nequit esse, & non esse simul: rem simul esse, & non esse, ac rem neque esse nec non esse in aliqua hypothese. Tum, quia

posset dari simul duplex contradictorium simul falsum in aliqua hypothese non chimerica: quod æque pugnat, ac sub illa simul dari duplex contradictorium simul verum: tum, quia, cum immediatum non esse negationis rei sit res ipsa, qua sola formaliter eius negatio à rebus excluditur, idem ipsum est sub aliqua hypothese non ficta simul rem neque esse, nec non esse, atque rem esse, ac non esse simul, quod principio illi formaliter immediate contradicit: ergo conditionatum contingens sub hypothese sua, v.g. consensus Petri, si hæc vocatione vocetur, est futurum determinate in se, vel determinate non est futurum. Dices, hæc verum in categoricis propositionibus habere, & hypotheticis etiam, in materia necessaria, secus in hypotheticis in materia contingenti: quales sunt propositiones conditionales de futuris contingentibus. Cum enim eorum conditiones, seu principia, quæ in hypothese ponuntur, libertatem, & indifferentem ad verum potestatem complerent, vel constituant sub contingenti conditionati hypothese alterum disjunctum conclusa suppositione, solummodo esse, necesse est: non autem alterum ex eis determinate suppositione, ut vno extremo determinate excluso, necessario sit aliud: quare neque sub ea hypothese licet alterum determinate certo cognoscere: sed utrumcumque ex ea, & circumstantiis coniectari. Mitram (quod nuper dicebam) sublata scilicet contingenti conditionati futuratione determinata, & veritate obiectiva, ne coniectura prudenti de illa locum patere: aliunde solutionem argumento, quod persequor, opportunius impugno.

7. Primo: quia ea solutio solum probat ex hypothese contingenti, quæ potestatem indifferentem, & libertatem causæ in actu primo ad verum consiliat, aut relinquit neutrum determinate ex eis necessario, & vi consequentiæ inferri, asserique posse: quia hypothese, & cum ea arbitrium, non magis cum vno, quam cum alio extremo connexa est: ac proinde pugnat arbitrium sub ea hypothese liberum esse in actu primo, & vi consequentiæ ex eis futurum inferri pro statu quovis. Tamen ea potestatem indifferentem ad verum disjunctum posita, & purificata conditione, non solum ea libera potestas absolute erit: sed & contingenter, ac non necessario ab ea potestate, & conditione orsus absolute consensus, v.g. contingens absolute ponetur: ergo, est in hypothese, & suspensæ eadem principia, & conditiones potestatem indifferentem ad verum consiliat, quæ disjunctum utrumvis solummodo respiciat, neutrum verò determinate: tamen contingenter, ac minime necessario ex illa hypothese, poterit sub illa extremum alterum conditionate poni, & statum futurationis conditionate præ extremo opposito determinate sortiri: imò de facto sortiri. Probatur consequentia efficacissime: Primo ex necessitate consequentiæ ab statu futurationis absolute effectus purificata, & posita absolute conditione, ad statum eiusdem effectus conditionatum, posita eadem conditione, suspensæ, & in hypothese, ut nunc, expendebamus. Secundo probatur non levis consequentia. Indifferens potestas causæ liberæ absolute cum omnibus requisitis ad operandum solum respicit disjunctum utrumque suæ indifferentis potestatis extremum, nec magis vnum determinate, quam aliud: & tamen ea indifferentia absolute potestatis causæ adequatæ, & complete liberæ absolute non tollit, quominus consensus ab ea contingenter egrediatur, & in se sit, vel præsens, vel futurus absolute determinatur, potius, quam sui negatio: ergo indifferentia potestatis ad verum solummodo disjunctum causæ liberæ in actu primo non pugnat cum futuratione determinate effectus sui contingentis in seipso: quare indifferentis potestas suspensæ, & in hypothese posita nunquam pugnat cum determinate contingenti conditionata futuratione. Et quidem evasio hæc præclusa Dominicanis Recentiorebus Thomistis omnibus est: siquidem, cum quibus nunc pugnamus, non admodum recentes physice prædeterminationem in hypothese ponebant, luniores decretum absolutum ex parte actus, & ex parte obiecti conditionatum ad liberi, & contingentis (quem cum his liberum adhuc, & contingentis etiam velut) effectus conditionatam futurationem, ex quorum alterutro non determinate solum: sed necessario, & infallibiliter consensus in se sit sub conditione futuri contingentis, atque

atque ex potestate ad quumvis in hypothefi pofita.
8. Vige tandem: quia, vel dari potest calus, in quo principium illud per fe notum: *Impossibile est idem esse, ac non esse simul*, deficiat, vel fecus. Si non potest: ergo neque in propositionibus hypotheticis, & conditionatis materia cuiusvis potest defecere. Si potest dari calus, aut hypothefis, in qua deficiat: ergo absolute, & simpliciter neceffitate metaphysica non est verum, certumque principium, omnique ars syllogistica, saltem quoad reductionem per impossibile, coarctat. Secundo repugnantia, & impossibilitas effendi simul rem, & non effendi est terminorum inter fe repugnantia, & contradictio per fe, & ex terminis nota, prout independens ab alio absque ulla ordine, aut dependentia à simplicitate, compositione, aut modo procedendi rerum à suis causis: ergo quod obiecta simplicita vel composita sint, vel contingenter, aut necessario à suis causis procedant, ac propositiones de illis sint Categoricae, hypotheticae, causales, conditionales in materia neceffaria, vel contingenter, repugnantiam eo principio assertam nec augeat, nec euacuet: quare, si de aliquo obiecto, aut propositione negetur, æqua fidelitate de omnibus negatur; scientiaque omnes pefsum ibunt.

CERTAMEN IX.

Communis alterius rationis efficacia examinatur.

1. C Onfulto alias pro nostra sententia rationes, & euasiones aduerfariorum referre, ac persequi prolixius omittit, quia illæ non mihi satis firmæ: & utraque medium, in quo Deus conditionata contingentia cognoscit, debeat ve cognoscere, attingunt: quare fequentibus disputationibus sedem habebunt propriorem. Vnam vero hic probationem producam, quam video à doctis pluribus recentioribus nostris plurius quam à me fieri: quia falso nobis, & doctoribus, atque vultuofis principio nititur: est ad hominem contra Dominicanos recentiores satis habere energie: idcirco omittenda hic ea ratio non fuit: cum, vt cunctis quanti æstimanda eius efficacia fit, appareat: tum etiam, vt efficax in re præfenti, ad hominem contra aduerfarios, argumentum in nobis non desideretur. Est autem huiusmodi: Deus potest absolute efficax, & antecedenter præfignare actus honestos liberos voluntatis creatæ, vt Dominicani omnes recentiores faciunt, reputantque de fide Ruiz d. 69. & alij non fuit, qui argumentum efformant: ait repugnat eiusmodi præfignatio, si Deus certo, & infallibiliter non præfignat eos actus præfignandos sub conditione, seu in statu conditionato futuros: ergo in eo statu præfignat: Confequentia est legitima. Probat Minor: quia præfignatio eorum actuum efficax, infallibilis effentia sua est, & cui carere effectu præfignatio physice, ac metaphysice omnino repugnat: at, si præfignatio eorum actuum sub conditione futurorum decretum, seu præfignationem ipsorum dirigat, & antecedat, non erit præfignatio effentia sua infallibilis: ergo præcedit in Deo eorum actuum sub conditione futurorum præfignatio ad præfignationem eorum concipiendam, vt potest ipsius directiua.

2. Minor proxima probatur: quia, nisi scientia directiua præfignationis eorum actuum fit præfignatio futuritionis conditionatæ eorum sub hoc medio, & conditione erit præfignatio folius possibilitatis eorum actuum ab hoc, & æque ab aliis quibufque auxiliis, fufficientibus potentiam liberam in actu primo ad ipsos constituere: in qua, & poffe illos efficere, & illos poffe ab ea effici continetur; at hoc non fufficit infallibilitati effentiali præfignationis diuinæ: ergo, si præfignatio futuritionis conditionatæ eorum præcedat, ac dirigat diuinam de ipsis præfignationem, hæc natura sua, & effentialiter non erit infallibilis. Immediata Minor fuadetur: quia, cum media, seu conditiones illæ potentiam liberam, vel constituent, vel relinquunt, & indifferentem ad vtrumvis, sub eis tamen est poffibilis negatio actus præfignandi, quam actus ipse: ergo

scientia simplicis intelligentiæ atque præfignatæ poffibilis negatio actus, atque actus ipse præfignandus: ergo ea scientia componibilis atque est cum negatione actus præfignati ex ipsa, atque cum actu ipso præfignato: quare, & præfignatio per illam folam regulata, & directæ cum negatione eadem præfignati actus componibilis erit: quod ipsum est natura, & effentia sua fructibilem, non autem infallibilem esse. Nec satis est, eam præfignationem dirigat per scientiam folam probabilem coniecturalem, imo moraliter certam de conditionata futuritione confensus præfignandi: nam ea omnes scientiæ de conditionata futuritione actus præfignandi absolute, & simpliciter fallibiles funt: & cum negatione futuritionis actus conditionatæ, & absolute etiam purificata conditione, physice, ac metaphysice componibiles: quare neque ex earum effentiali præfuppositione, & directione præfignationes diuinæ physice, & metaphysice, ac subinde absolute infallibiles erunt: vnde neque erunt eorum actuum præfignationes, quæ, non nisi absolute infallibiles effentia sua esse poffunt, absolute poffibiles, ni Deo adit certa absolute ac physice, & metaphysice infallibilis de eis actibus conditionata scientia, qua illæ dirigantur.

3. Confirmatur. Quia nemo potest prudenter præfignare, siue efficaciter antecedenter aliquid intendere, quin prænouerit, habere fe in sua potestate media, quibus appofitis, illud confequatur. Ex quo fit, vt, quo gradu prudentior, prouidentiorque alicuius intentio confequendi esse debeat, eo perfectior esse debeat eiusmodi notitia de medijs, quibus illud confequendum fit: atqui in Deo fumma prudentia, & prouidentia, fummeque perfecta in quouis intendendo est: ergo, & in eo est fumme perfecta cognitio de continentia in sua potestate mediorum, quibus illud, quod intendit, non folum aftequi poffit, fed & aftequatur. Hæc autem perfectiffima præfignatio Deo non adit, nisi ante intentionem efficacem actus nostri liberi, & contingentis præfignat certo, & infallibiliter habere fe in potestate sua media, per quæ eiusmodi actum de facto aftequatur, si ab ipfo apponatur: ergo id ad præfignandum, & intendendum actum, ac prouidendo futuritionem eius conditionatam præfignare neceffario debet, vt illum debita fibi neceffaria perfectione prudentiæ, & prouidentie efficaciter intendat, ac præfignat.

4. Nec satis pro Dominicanis illis Thomiftis, non admodum iunioribus, quos impugnamus, respondeas: sub conditione, ac per media physice prædeterminationis, ac præfignationis Thomifticæ Dominicanæ Deum certo, & infallibiliter physice, & metaphysice præfignare actus præfignandi conditionatam futuritionem sub eis, siue illum fore, si apponatur, vt apponi ea media ab ipfo queunt. Id enim & præfenti nostre conclusioni satis est: (licet de prædeterminationis, & præfignationis eius Thomifticæ cum actus præfignati, ac prædeterminati contingentia, & libertate repugnantia cum eisdem Thomiftis tuo deinceps loco fit nobis quæftio futura) & eorum principis adeo inquitabile confeftum, vt mirum fit, aliquot ex eis statim à controuerfiæ huius de certa scientia conditionatorum principio à nostris in re præfenti difcordaffe: ficuti & iuniores eorum ceteros ad decretum absolutum ex parte actus, & conditionatum ex parte obiecti pro certa, & infallibili omnino conditionatorum contingentium scientia ftatuenda confugiffe: alijs fcilicet, atque alijs tanti ponderis difficultatibus multo fudore, nulloque fuz adhuc de prædeterminatione, & præfignatione fententiæ fructu fubcollantes.

5. Cæterum principium illud, quod in hoc argumento pro maiori affumebatur, & conftematio fupponebat: Deum, fcilicet, poffe absolute actus nostros liberos, & honestos præfignare, non ita de fide est (quidquid incallum tenet Ruiz nofter) vt oppofitum per principia intrinfecca non fit longe probabilius. Per extrinfecca autem principia ab authoritate Theologorum petita fententiæ præfignationes actuum noftrorum liberorum Deo poffibiles adituës, non est ita communis, vt licet præter Dominicanos ipecciales illas fuas præfignationes admittentes Soarez cum Sectarijs fuis, (in quibus nofter Francifcus Annatus fepe in defenfione fcientiæ mediæ) & recentiores Salmantini, qui plerumque Soarizant, & nuper ex Complutensibus nonnulli illas præfignationes tueantur; at Molina & Vazquez cum affecis, (in quibus Leflius, & Becanus, atque